

Andrè Schuen & Daniel Heide —*El Cant del Cigne* de Schubert

Palau Grans Veus

Divendres, 9 de maig de 2025 – 0 h

Sala de Concerts

En co-producció amb:

Compromís amb el medi ambient:

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Andrè Schuen, baríton

Daniel Heide, piano

Franz Schubert (1797-1828)

Schwanengesang, D. 957 i altres lieder

I part

Liebesbotschaft, D. 957/1

Kriegers Ahnung, D. 957/2

Frühlingssehnsucht, D. 957/3

Ständchen, D. 957/4

Aufenthalt, D. 957/5

In der Ferne, D. 957/6

Herbst, D. 945

Abschied, D. 957/7

II part

Bei dir allein, D. 866/2

Der Wanderer an den Mond, D. 870

Wiegenlied, D. 867

Am Fenster, D. 878

Der Atlas, D. 957/8

Ihr Bild, D. 957/9

Das Fischermädchen, D. 957/10

Die Stadt, D. 957/11

Am Meer, D. 957/12

Der Doppelgänger, D. 957/13

Die Taubenpost, D. 965A

Durada del concert:

Primera part, 30 minuts | Pausa de 15 minuts | Segona part, 30 minuts

La durada del concert és aproximada.

#lied #gransfigures #concertsaccessibles

Fes-te benefactor del Palau

Per la música i el patrimoni,
per la llum i l'harmonia.
Pel poder transformador
d'un projecte únic.
Per un Palau per sempre.

Suma't al projecte!

Poema

Lied

Sedejaré la mar, damunt l'escletxa oberta
per la llum resplendent
que encega el vent amb la claror dels dies.
Traço el teu verb en fràgils carritxeres
i em perdo, desvalgut,
en els bronzes que escup la terra en flor.

S'esmunyen salvatgines que no veig.
Et tinc a prop, tan certa,
i el lloc de la distància és un prodigi d'aus
que aletegen en l'ombra del meu vespre.
Pupil·la i cor, pel temps que així entreveies
i que ara és u: rodó, curull d'imatges,
precís en un mirar que et multiplica en veu.

Arriba a mi. I en fer-hi cap
que un cant secret t'eixordi:
més pur, més alt, més teu.

Sigues l'astor que vola i que se'n va:
rapinya'm el dolor, perquè et recordi.

Lluís Calvo

Del llibre *Opus spicatum*.

Lleida: Pagès Editors, 2000

Avançament de
temporada 2025–2026

Palau
de la Música
Catalana

—Palau Òpera

15.10.25

Il Mitridate Eupatore
de Scarlatti

25.11.25

Orfeo ed Euridice
de Gluck

09.11.25

Alcina de Händel

15.02.26

Giulio Cesare de Händel

—Palau Grans Veus

13.11.25

Benjamin Appl
& James Bailleau

21.04.26

Sondra Radvanovsky
& Anthony Manoli

10.03.26

Julia Lezhneva
& Il Giardino Armonico

11.05.26

Xavier Sabata
& Le Concert de l'Hostel Dieu

13.04.26

Piotr Beczala
& Sarah Tysman

01.06.26

Julia Kleiter
& Julius Drake

Abonaments ja disponibles.

Abonaments a la carta, a partir de 4 concerts,
a partir del 19 de maig.

Entrades individuals a la venda a partir del 26 de maig.

Comentari

Els últims fruits del seu noble talent

El 20 de desembre de 1828 –tot just un mes després de la mort de Franz Schubert– l’editor Tobias Haslinger publicava al «Wiener Zeitung» una nota on comunicava que havia adquirit tres sonates i catorze *lieder* inèdits del compositor. El gener del 1829 publicava al mateix diari l’anunci de la venda anticipada del recull de cançons. Després d’una florida lloança del compositor, en la qual utilitzava per primera vegada l’expressió *cant del cigne*, hi informava dels detalls de la col·lecció i hi anunciava que estaria disponible per Pasqua. En el pròleg de la publicació descriuria aquelles cançons com “*els últims fruits del seu noble talent*”.

Els motius de la precipitació en la venda i l’edició dels *lieder* són comprensibles: Ferdinand Schubert necessitava diners per pagar les despeses de la malaltia i l’enterrament del seu germà; Haslinger, per la seva banda, no volia deixar passar el ressò de la mort d’aquell compositor tan jove que ja gaudia d’un notable prestigi com a compositor de cançons.

Com és ben sabut, l’*Schwanengesang* editat per Haslinger estava format per set *lieder* amb poemes de Ludwig Rellstab, sis amb poemes de Heinrich Heine i un amb poema de Johann Gabriel Seidl. Com que ningú no esperava a l’època que la col·lecció s’interpretés íntegrament, sinó que era per a consum domèstic, el contingut no cridava l’atenció: eren, senzillament, els últims *lieder* de Schubert. Per a nosaltres, acostumats a mirar amb lupa les obres que escoltem, és incongruent: dos poetes molt diferents que inspiren dos grups de cançons molt diferents i un afegitó. Tan incongruent que els musicòlegs van independitzar-ne fa dècades l’afegitó, *Die Taubenpost*. Tan incongruent que, tot i que parlem d’*El Cant del Cigne* com el tercer gran cicle de Schubert, trobem natural que els duos l’interpretin en un ordre o en un altre, complet o per parts, sol o amb altres cançons. Andrè Schuen i Daniel Heide s’inclinen per aquesta última opció, i complementen el cicle original amb altres *lieder* a partir dels mateixos poetes.

Ludwig Rellstab va fer arribar a Beethoven una selecció dels seus poemes amb l'esperança que hi posés música; això va ser el 1825, i l'estiu del 1827, mesos després de la seva mort, el manuscrit va passar a mans de Schubert, que sí que va musicar-ne uns quants poemes. Essencialment, els set inclosos a l'*Schwanengesang*. Parlen, sobretot, del *Sehnsucht*: l'enyorança, en aquest cas, per un amor perdut. I Schubert, fent servir l'estructura estròfica, hi va posar una música generalment exuberant –com ara la urgent crida de la primavera a *Frühlingssehnsucht*– i molt rica melòdicament – l'exemple més evident seria la ben coneguda *Ständchen*. L'excepció seria, potser, *In der Ferne*; la foscor del poema va inspirar a Schubert una música austera que s'acosta més a la de la segona part del cicle.

A banda d'un lied incomplet i d'un altre que per la seva estructura no encaixa en un recital de veu i piano –*Auf der Strom*, amb trompa *obbligato*–, Schubert va compondre encara un lied més amb poema de Rellstab, que va restar desaparegut fins a més de seixanta anys després de la seva mort: *Herbst*. Tant pels versos com per la música encaixa perfectament en el cicle, i els artistes l'interpretaran tot just abans d'*Abschied*, el comiat de la primera part.

Els sis únics *lieder* que Schubert va escriure amb poemes de Heinrich Heine, extrets del *Buch der Lieder* (1826), el converteixen en el “descobridor” per al lied d'un poeta que tenia la mateixa edat que ell; que, com ell, començava a fer-se un nom, i que acabaria convertint-se en un dels autors més sol·licitats pels compositors de la generació següent.

Com els poemes de Rellstab, els de Heine giren entorn del *Sehnsucht* i d'un amor perdut, però ara els versos són més concisos, i aquesta concisió va inspirar a Schubert cançons escrites amb economia de mitjans. Amb l'excepció de *Das Fischermädchen* –l'únic moment lluminós–, que per esperit s'acosta més als *lieder* de Rellstab, la sobrietat caracteritza unes peces que no per això deixen de ser molt expressives –esmentem, per exemple, el dolor de *Der Atlas*. Cançons, a més, d'una modernitat que sovint anticipa en moltes dècades autors com ara Hugo Wolf; és el cas de l'obsessiu i inquietant acompanyament de *Die Stadt* o l'esfereïdor *Der Doppelgänger*, gairebé declamat.

Escotar *Die Taubenpost* després de *Der Doppelgänger* és un anticlímax per a alguns, mentre que per a d'altres és un retorn al punt d'equilibri i una mena de corol·lari d'*El Cant del Cigne*: el colom missatger al qual es refereix el poema de Seidl és el *Sehnsucht* que ha conduït tot el cicle.

Schuen i Heide acabaran el recital amb aquest lied, i interpretaran com a bloc central del programa una selecció de quatre cançons que parteixen també de poemes de Seidl. Dues de prou conegudes, *Bei dir allein* i *Der Wanderer an den Mond*, i dues de menys habituals, *Am Fenster*, de caràcter introspectiu i contemplatiu, gairebé religiós, i una preciosa cançó de bressol, *Wiegenlied*. Dues d'aquelles joies que es mantenen en un discret segon pla en l'obra de Schubert.

Bona part dels qui gaudirem del concert hem escoltat l'*Schwanengesang* moltes vegades, és un clàssic. Però els clàssics ho són, entre altres coses, perquè es renoven i ens renoven a cada audició. Gaudim-ne, doncs, d'una obra ben coneguda, com si fos la primera vegada.

Sílvia Pujalte Piñán, divulgadora musical especialitzada en lied

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Biografies

Andrè Schuen, baríton

©Guido Werner

Originari del Tirol del Sud (Itàlia), va créixer parlant tres llengües (ladí, italià i alemany), una versatilitat que es reflecteix al seu repertori. Tot i que va començar estudiant violoncel, posteriorment s'inclinà pel cant al Mozarteum de Salzburg, amb Horia Branisteanu i Wolfgang Holzmair, i s'hi graduà el 2010. Des de llavors fins al 2014 va formar part de l'Òpera de Graz. Amb el seu company de lied Daniel Heide, se'l pot escoltar en auditoris com el Wigmore Hall de Londres, Schubertiade, Schubertiada de Vilabertran, Prinzregententheater de Múnic, Concertgebouw d'Amsterdam o Konzerthaus de Viena. Els seus papers d'òpera inclouen Guglielmo (*Così fan tutte*), Figaro i comte d'Almaviva (*Les noces de Figaro*), *Don Giovanni*, *Ievgueni Oneguï* o Wolfram (*Tannhäuser*). Des del 2021 és artista en exclusiva de Deutsche Grammophon. El seu enregistrament de *Schwanengesang* (novembre del 2022) va guanyar un premi Opus Klassik.

Daniel Heide, piano

©Guido Werner

És un dels pianistes acompanyants i de cambra més sol·licitats de la seva generació, que ofereix concerts per tot Europa i Àsia des de la seva graduació a la Hochschule für Musik Franz Liszt de Weimar. Entre els seus cantants habituals hi ha André Schuen, Christoph Prégardien, Roman Trekel, Katharina Konradi i Konstantin Krimmel. En el terreny de la música de cambra ha fet concerts amb els solistes Tabea Zimmermann, Antje Weithaas, Wolfgang Emanuel Schmidt o Konstanze von Gutzeit. El seu CD *Poèmes*, amb la mezzosoprano Stella Doufexis, amb cançons de Claude Debussy, va rebre el Premi de la Crítica Discogràfica Alemanya 2013 i des de llavors els seus enregistraments han rebut diversos premis, entre els quals un Echo Klassik 2016 o dos Opus Klassik, el 2019 i el 2022, amb André Schuen. Des del 2011 dirigeix el cicle de concerts Der Lyrische Salon a Weimar.

Essència Palau

Flors, fragàncies
i Modernisme:
un passeig sensorial únic

Reserva ara
la teva visita!

Textos

Franz Schubert (1797-1828)

Liebesbotschaft, D. 957/1 – Missatge d'amor

Text de Ludwig Rellstab (1799-1860)

Rauschendes Bächlein,
So silbern und hell,
Eilst zur Geliebten
So munter und schnell?
Ach, trautes Bächlein,
Mein Bote sei Du;
Bringe die Grüße
Des Fernen ihr zu.

*Rierol mormolant,
tan argentí i clar,
t'apresses vers l'estimada
eixerit i veloç?
Ai! Car rierol,
sigues el meu missatger;
porta-li salutacions
de mi, que soc lluny.*

All' ihre Blumen
Im Garten gepflegt,
Die sie so lieblich
Am Busen trägt,
Und ihre Rosen
In purpurner Glut,
Bächlein, erquicke
Mit kühlender Flut.

*Totes les seves flors,
cultivades al jardí,
que ella tan gentilment
porta al seu pit
i les seves roses
de purpuri esclat,
rierol, reconforta-les
amb un doll d'aigua fresca.*

Quan ella, a la riba,
immersa en un somieig,
bo i pensant en mi,
inclini el seu petit cap,
conforta la meva enamorada
amb benvolent esguard,
car l'estimat,
tornarà ben aviat.

*Quan ella, a la riba,
immersa en un somieig,
bo i pensant en mi,
inclini el seu petit cap,
conforta la meva enamorada
amb benvolent esguard,
car l'estimat,
tornarà ben aviat.*

Neigt sich die Sonne
Mit rötlichem Schein,
Wiege das Liebchen
In Schlummer ein.
Rausche sie murmelnd
In süße Ruh,
Flüstere ihr Träume
Der Liebe zu.

*El sol ponent
amb rogenca esplendor,
bressola la meva estimada
i la fa adormir.
Tot mormolant
en dolça quietud,
li xiuxiueja
somniais d'amor.*

Kriegers Ahnung, D. 957/2 – El presentiment del guerrer

Text de Ludwig Rellstab

In tiefer Ruh liegt um mich
her
Der Waffenbrüder Kreis;
Mir ist das Herz so bang und
schwer,
Von Sehnsucht mir so heiß.

*En profund repòs, jeuen al meu
voltant
en cercle, els companys d'armes;
el meu cor temorós i feixuc,
tan ardent de nostàlgia.*

Wie hab' ich oft so süß
geträumt
An ihrem Busen warm!
Wie freundlich schien des
Herdes Glut,
Lag sie in meinem Arm!

*Quantes vegades havia somiat,
dolçament
recolzat en el seu càlid pit!
Que plàcida brillava la flama
de la llar,
quan la tenia als meus braços!*

Hier, wo der Flammen düsterer
Schein
Ach! nur auf Waffen spielt,
Hier fühlt die Brust sich ganz
allein,
Der Wehmut Träne quillt.

*Aquí, on la llòbrega resplendor
d'una flama,
ai!, només es percep en les armes,
aquí, el cor se sent tot sol,
vessant llàgrimes de tristesa.*

Herz! Daß der Trost Dich
nicht verläßt!
Es ruft noch manche
Schlacht.
Bald ruh' ich wohl und schlafe
fest,
Herzliebste—Gute Nacht!

*Oh cor! Que no t'abandoni el
consol!
Encara serem cridats a tantes
batalles.
Aviat reposaré i dormiré
profundament,
estimada del meu cor – bona nit!*

Frühlingssehnsucht, D. 957/3 – Nostàlgia de primavera

Text de Ludwig Rellstab

Säuselnde Lüfte
Wehend so mild,
Blumiger Düfte
Atmend erfüllt!
Wie haucht ihr mich wonnig
begrüßend an!
Wie habt ihr dem pochenden
Herzen getan?
Es möchte Euch folgen auf
luftiger Bahn!
Wohin?

*Oreigs remorejants
ventegen tan suaument
amb un alè ple
de perfum de flors!
Amb quin deliciós xiuxiueig em
saludeu!
Què li heu fet al meu cor que
palpita?
Ell voldria seguir-vos pels aeris
camins!
Cap on?*

Bächlein, so munter
Rauschend zumal,
Wollen hinunter
Silbern ins Tal.
Die schwebende Welle, dort
eilt sie dahin!
Tief spiegeln sich Fluren und
Himmel darin.
Was ziehst Du mich, sehnend
verlangender Sinn,
Hinab?

*Rierols, escotorits
i mormolejants alhora,
baixen argentats
cap a la vall.
L'onada flotant els apressa cap
allà!
En ells, els camps i el cel
s'emmirallen pregonament.
Cap on m'arrossegues, esperit
delerós i anhelant?
Cap avall?*

Grüßender Sonne
Spielendes Gold,
Hoffende Wonne
Bringest Du hold.
Wie labt mich Dein selig
begrüßendes Bild!
Es lächelt am tiefblauen
Himmel so mild
Und hat mir das Auge mit
Tränen gefüllt!
Warum?

*Sol, que em saludes
amb un daurat jogasser,
em portes, graciosament,
un esperançador delit!
Com em conforta la benaurada
salutació de la teva imatge!
Somrius tan dolçament en el
profund atzur del cel
que m'has omplert els ulls de
llàgrimes!
Per què?*

Grünend umkränzet
Wälder und Höh'!
Schimmernd erglänzet
Blütenschnee!
So drängen sich Alles zum
bräutlichen Licht;
Es schwellen die Keime, die
Knospe bricht;
Sie haben gefunden was ihnen
gebricht:
Und Du?

*Es guarneixen de verd
boscós i tossals!
Resplendents brillen
les poncelles de neu!
Tot empeny cap a una llum
nupcial;
s'inflen les llavors, espunten els
brots;
ells han trobat el que els fa
trencar:
i tu?*

Rastloses Sehnen!
Wünschendes Herz,
Immer nur Tränen,
Klage und Schmerz?
Auch ich bin mir schwellender
Triebe bewußt!
Wer stillet mir endlich die
drängende Lust?
Nur Du befreist den Lenz in
der Brust,
Nur Du!

*Desig incessant!
Cor delerós,
tot just només llàgrimes,
planys i dolors?
Em faig càrrec dels meus
creixents desigs!
Qui, finalment, apaivaga la
meua apressant voluptat?
Només tu alliberes la primavera
en el cor,
Només tu!*

Ständchen, D. 957/4 – Serenata

Text de Ludwig Rellstab

Leise flehen meine Lieder
Durch die Nacht zu Dir;
In den stillen Hain hernieder,
Liebchen, komm' zu mir!

*Suaument et supliquen
els meus cants en la nit;
a baix en el tranquil boscatge,
estimada, vine al meu costat!*

Flüsternd schlanke Wipfel
rauschen
In des Mondes Licht;
Des Verräters feindlich
Lauschen
Fürchte, Holde, nicht.

*L'esvelt branca mormola
xiuxiuejant
a la llum de la lluna;
de l'hostil sotjar del traïdor,
no tinguís por, amor meu.*

Hörst die Nachtigallen
schlagen?
Ach! sie flehen Dich,
Mit der Töne süßen Klagen
Flehen sie für mich.

*Sents el cant dels rossinyols?
Ai! A tu, ells supliquen,
amb els sons de dolços planys,
per mi ells t'imploren.*

Sie verstehn des Busens
Sehnen,
Kennen Liebesschmerz,
Rühren mit den Silbertönen
Jedes weiche Herz.

*Ells copsen el deler del cor,
coneixen les penes d'amor,
commouen, amb el seu cant
d'argent,
tots els tendres cors.*

Laß auch Dir die Brust
bewegen,
Liebchen, höre mich!
Bebend harr' ich Dir
entgegen!
Komm', beglücke mich!

*Deixa que també el teu cor
s'entendreixi,
estimada, escolta'm!
Jo t'espero tremolant!
Vine, fes-me feliç!*

Aufenthalt, D. 957/5 – Sojorn

Text de Ludwig Rellstab

Rauschender Strom,
Brausender Wald,
Starrender Fels
Mein Aufenthalt.

*Torrent fresser,
bosc brument,
penyal enterç,
el meu sojorn.*

Wie sich die Welle
An Welle reiht,
Fließen die Tränen
Mir ewig erneut.

*Així com l'onada
en segueix una altra,
em cauen les llàgrimes
sense parar.*

Hoch in den Kronen
Wogend sich's regt,
So unaufhörlich
Mein Herze schlägt.

*A dalt, les brancades
onegen amb vivesa
i, així, el meu cor
batega incessantment.*

Und wie des Felsen
Uraltes Erz
Ewig deselbe
Bleibet mein Schmerz.

*I, com el mineral
primigeni de la roca,
immutable i etern,
roman el meu dolor.*

In der Ferne, D. 957/6 – A la llunyania

Text de Ludwig Rellstab

Wehe dem Fliehenden
Welt hinaus ziehenden!—
Fremde durchmessenden,
Heimat vergessenden,
Mutterhaus hassenden,
Freunde verlassenden
Folget kein Segen, ach!
Auf ihren Wegen nach!

Herze, das seh nende,
Auge, das tränende,
Sehnsucht, nie endende,
Heimwärts sich wendende!
Busen, der wallende,
Klage, verhallende,
Abendstern, blinkender,
Hoffnungslos sinkender!

Lüfte, ihr säuselnden,
Wellen sanft kräuselnden,
Sonnenstrahl, eilender,
Nirgend verweilender:
Die mir mit Schmerze, ach!
Dies treue Herze brach,—
Grüßt von dem Fliehenden
Welt hinaus ziehenden!

*Ai de qui fuig
vagarejant pel món! —
recorrent terres estrangeres,
oblidant la pàtria,
odiant la casa materna,
abandonant els amics,
cap venturança el segueix, ai!
en el seu camí.*

*Cor anhelant,
ulls plens de llàgrimes,
enyorança sens fi
envers la terra natal.
Cor convuls,
plany esmorteït,
l'estel del vespre resplendeix,
davallant sense esperança!*

*Ventijols mormolejants,
onades suaument encrespades,
raig de sol apressat
que enlloc s'atura:
a la que, amb dolor, ai!,
trencà aquest cor fidel —
saluda-la de part del fugitiu
que vagareja pel món!*

Herbst, D. 945 — Tardor

Text de Ludwig Rellstab

Es rauschen die Winde
So herbstlich und kalt;
Verödet die Fluren,
Entblättert der Wald.
Ihr blumigen Auen!
Du sonniges Grün!
So welken die Blüten
Des Lebens dahin.

*Bramula el vent
tardorenc i fred;
els camps resten erms,
s'esfulla el bosc.
On sou prades florides!
I tu, verdor assolellada!
Així es marceixen
les flors de la vida.*

Es ziehen die Wolken
So finster und grau;
Verschwunden die Sterne
Am himmlischen Blau!
Ach, wie die Gestirne
Am Himmel entflieh'n,
So sinket die Hoffnung
Des Lebens dahin!

*Desfilen els núvols
foscos i grisos;
desapareixen les estrelles
del blau celestial!
Ai, tal com els estels
fugen del cel,
així decau l'esperança
de la vida!*

Ihr Tage des Lenzes
Mit Rosen geschmückt,
Wo ich die Geliebte
An's Herze gedrückt!
Kalt über den Hügel
Rauscht, Winde, dahin!
So sterben die Rosen
Der Liebe dahin!

*On sou, oh dies de primavera
guarnits de roses,
quan al cor estrenyia
la meva estimada!
Fred, damunt el tossal,
bramula, oh vent!
Així moren les roses
de l'amor.*

Abschied, D. 957/7 – Comiat

Text de Ludwig Rellstab

Ade! du muntre, du fröhliche
Stadt, ade!
Schon scharret mein Rößlein
mit lustigen Fuß;
Jetzt nimm noch den letzten,
den scheidenden Gruß.
Du hast mich wohl niemals
noch traurig gesehn,
So kann es auch jetzt nicht
beim Abschied geschehn.

*Adeu! Ciutat alegre i animada,
adeu!
Les llambresques potes del meu
cavall ja freguen la terra;
rep ara la meva darrera
salutació de comiat.
No m'has vist mai trist
i no serà així al moment de dir-
te adeu.*

Ade, ihr Bäume, ihr Gärten so
grün, ade!
Nun reit ich am silbernen
Strome entlang.
Weit schallend ertönet mein
Abschiedsgesang;
Nie habt ihr ein trauriges Lied
gehört,
So wird euch auch keines
beim Scheiden beschert!

*Adeu, arbres i jardins tan verds,
adeu!
Ara cavalco al llarg del riu
argentat.
Lluny ressona l'eco del meu
cant;
mai m'heu sentit una cançó
trista
i ara, en acomiadar-me, cap
tampoc us n'oferiré!*

Ade, ihr freundlichen
Mägdlein dort, ade!
Was schaut ihr aus
blumenumduftetem Haus
Mit schelmischen, lockenden
Blicken heraus?
Wie sonst, so grüß ich und
schaue mich um,
Doch nimmer wend ich mein
Rößlein um.

Ade, liebe Sonne, so gehst du
zur Ruh, ade!
Nun schimmert der
blinkenden Sterne Gold.
Wie bin ich euch Sternlein am
Himmel so hold;
Durchziehn wir die Welt auch
weit und breit,
Ihr gebt überall uns das treue
Geleit.

Ade! du schimmerndes
Fensterlein hell, ade!
Du glänzest so traulich mit
dämmerndem Schein
Und ladest so freundlich ins
Hüttchen uns ein.
Vorüber, ach, ritt ich so
manches Mal,
Und wär es denn heute zum
letzten Mal?

Ade, ihr Sterne, verhüllet euch
grau! Ade!
Des Fensterlein trübes,
verschimmerndes Licht
Ersetzt ihr unzähligen Sterne
mir nicht,
Darf ich hier nicht weilen,
muß hier vorbei,
Was hilft es, folgt ihr mir noch
so treu!

Adeu, noies amables, adeu!
Què mireu des de les vostres
cases perfumades de flors
amb un esguard pícaresc i
seductor?
Com sempre, jo saludo i miro a
l'entorn
però mai faré girar cua al meu
cavall.

Adeu, estimat sol que vas a joc,
adeu!
Ara brilla l'or de l'estel
centellejant.
Com us estimo estrelletes del cel;
si travessem el món d'un costat
a l'altre,
a tot arreu ens doneu la vostra
fidel escorta.

Adeu! Clara finestreta
enllumenada, adeu!
Llueixes tan entranyable amb
vespertina resplendor
i convides tan amablement a
entrar dins la cabana.
Ai! He passat tan sovint
cavalcant per davant
i, serà avui l'última vegada?

Adeu, estrelles, embolcal·leu-vos
de gris! Adeu!
La llum somorta i minvant de la
finestreta,
no me la bescanviareu vosaltres,
incomptables estels,
si no em puc quedar aquí, si
haig de marxar,
de què em serveix que em seguïu
tan fidelment!

Bei dir allein, D. 866/2 – Només al teu costat

Text de Johann Gabriel Seidl (1804-1875)

Bei dir allein	<i>Només al teu costat</i>
Empfind' ich, dass ich lebe,	<i>sento que soc viu,</i>
Dass Jugendmut mich	<i>que un ànim jovenívol</i>
schwellt,	<i>m'inflama,</i>
Dass eine heit're Welt	<i>que un joïós món</i>
Der Liebe mich durchbebe;	<i>de l'amor em fa fremir;</i>
Mich freut mein Sein	<i>el meu ésser s'alegra</i>
Bei dir allein!	<i>només al teu costat!</i>

Bei dir allein	<i>Només al teu costat</i>
Weht mir die Luft so labend,	<i>em ventaja l'aire tan agradívol,</i>
Dünkt mich die Flur so grün,	<i>els camps em semblen tan verds,</i>
So mild des Lenzes Blüh'n	<i>tan dolça la florida de la</i>
So balsamreich der Abend,	<i>primavera,</i>
So kühl der Hain,	<i>tan plena de fragàncies la tarda,</i>
Bei dir allein!	<i>tan fresc el boscatge,</i>
	<i>només al teu costat!</i>

Bei dir allein	<i>Només al teu costat</i>
Verliert der Schmerz sein	<i>la pena perd la seva aspror,</i>
Herbes,	<i>la joia guanya en delit!</i>
Gewinnt die Freud' an Lust!	<i>Tu consolides al meu cor</i>
Du sicherst meine Brust	<i>el seu heretatge;</i>
Des angestammten Erbes;	<i>em sento jo mateix</i>
Ich fühl' mich mein	<i>només al teu costat!</i>
Bei dir allein!	

Der Wanderer an den Mond, D. 870 – El caminant a la lluna

Text de Johann Gabriel Seidl

Ich auf der Erd', am Himmel	<i>Jo aquí a la terra i tu allà dalt</i>
du,	<i>del cel,</i>
Wir wandern beide rüstig zu:	<i>tots dos ens movem amb vigor:</i>
Ich ernst und trüb, du mild	<i>jo sever i trist, tu dolça i pura,</i>
und rein,	<i>on és doncs la diferència?</i>
Was mag der Unterschied	
wohl sein?	

Ich wandre fremd von Land
zu Land,
So heimatlos, so unbekannt;
Bergauf, bergab, Wald ein,
Wald aus,
Doch bin ich nirgend, ach! zu
Haus.

*Com un estranger, vaig de país
en país,
un sense pàtria, un desconegut;
pujant i baixant muntanyes,
travessant boscos,
però enlloc no trobo sojorn.*

Du aber wanderst auf und ab
Aus Ostens Wieg' in Westens
Grab,
Wallst Länder ein und Länder
aus,
Und bist doch, wo du bist, zu
Haus.

*Però tu et mous amunt i avall,
des del teu bressol a llevant fins
a la teva tomba a ponent,
tu viatges d'un país a l'altre
i, tanmateix, arreu trobes sojorn.*

Der Himmel, endlos
ausgespannt,
Ist dein geliebtes Heimatland:
O glücklich, wer, wohin er
geht,
Doch auf der Heimat Boden
steht!

*El cel, que s'estén sense fi,
és la teva estimada pàtria:
oh, feliç aquell qui arreu on vagi
sempre es troba com a la terra
natal!*

Wiegenlied, D. 867 – Cançó de bressol

Text de Johann Gabriel Seidl

Wie sich der Äuglein
kindlicher Himmel,
Schlummerbelastet, lässig
verschliesst!
Schliesse sie einst so, lockt
dich die Erde:
Drinnen ist Himmel, aussen
ist Lust!

*Els ulls de cel de criatura,
com es tanquen incurosos
carregats de son!
Tanca'ls doncs quan la terra et
sedueixi:
el cel és dins, a fora la voluptat!*

Wie dir so schlafrot glühet die
Wange!
Rosen aus Eden hauchten sie
an:
Rosen die Wangen, Himmel
die Augen,
Heiterer Morgen, himmlischer
Tag!

*Com la son et fa tornar
vermelles les galtes!
Roses de l'Edèn les han alenat:
les teves galtes són roses, els teus
ulls el cel,
matí serè, dia celestial!*

Wie des Gelockes goldige
Wallung
Kühlet der Schläfe glühenden
Saum.
Schön ist das Goldhaar,
schöner der Kranz drauf:
Träum' du vom Lorbeer, bis
er dir blüht.

Liebliches Mündchen, Engel
umweh'n dich:
Drinnen die Unschuld,
drinnen die Lieb';
Wahre sie Kindchen, wahre
sie treulich:
Lippen sind Rosen, Lippen
sind Glut.

Wie dir ein Engel faltet die
Händchen;
Falte sie einst so, gehst du zur
Ruh';
Schön sind die Träume, wenn
man gebetet:
Und das Erwachen lohnt mit
dem Traum.

*Com els plecs dels teus rinxols
daurats
refresquen les vores de les teves
temples ardents.
Bells són els teus cabells daurats
i més bella encara la corona al
seu damunt:
somnia amb el llorer fins que
floreixi per a tu.*

*Dolça boqueta, els àngels
t'envolten,
a dins hi ha la innocència, a
dins hi ha l'amor!
Serva-les, criatura, serva-les
fidelment!
Els teus llavis són roses, els teus
llavis són l'ardor.*

*Tal com un àngel plega les teves
manetes,
plega-les així un dia quan vagis
a dormir!
Bonics són els somnis quan hom
prega:
i el despertar et premia amb un
somni.*

Am Fenster, D. 878 – A la finestra

Text de Johann Gabriel Seidl

Ihr lieben Mauern, hold und
traut,
Die ihr mich kühl umschliesst,
Und silberglänzend
niederschaut,
Wenn droben Vollmond ist!
Ihr saht mich einst so traurig
da,
Mein Haupt auf schlaffer
Hand,
Als ich in mir allein mich sah,
Und Keiner mich verstand.

*Vosaltres, parets estimades,
xamoses i íntimes,
que m'envolteu amb la vostra
frescor,
i m'esguardeu amb un esclat
d'argent
quan al cel hi ha lluna plena!
Un dia em veiereu aquí tan
trist,
amb el cap entre les mans
flàccides,
quan jo només em veia a mi
mateix
i ningú m'entenia.*

Jetzt brach ein ander Licht
heran,
Die Trauerzeit ist um,
Und Manche zieh'n mit mir
die Bahn
Durch's Lebensheiligtum.
Sie raubt der Zufall ewig nie
Aus meinem treuen Sinn,
In tiefster Seele trag' ich sie,
Da reicht kein Zufall hin.

*Ara, una altra llum ha entrat
aquí dins,
el temps de la tristor ja ha
passat
i molts m'acompanyen en aquest
camí
a través del santuari de la vida.
L'atzar mai me'ls arrabassarà
del meu fidel esperit,
els porto al fons de la meva
ànima
on l'atzar no pot arribar.*

Du Mauer wähnst mich trüb
wie einst,
Das ist die stille Freud;
Wenn du vom Mondlicht
widerscheinst,
Wird mir die Brust so weit.
An jedem Fenster wähn' ich
dann
Ein Freundeshaupt, gesenkt,
Das auch so schaut zum
Himmel an,
Das auch so meiner denkt.

*Vosaltres, parets, creieu que estic
trist com abans
perquè la meva joia és
tranquil·la;
quan resplendiu a la llum de la
lluna,
el meu cor s'expandeix.
Llavors, m'imagino que a cada
finestra
hi ha un cap amic, abocant-se,
que esguarda també cap al cel
i que també pensa en mi!*

Der Atlas, D. 957/8 – Atlas

Text de Heinrich Heine (1797-1856)

Ich unglücksel'ger Atlas! eine
Welt,
Die ganze Welt der
Schmerzen muß ich tragen,
Ich trage Unerträgliches, und
brechen
Will mir das Herz im Leibe.

*Jo infortunat Atlas! Un món,
tot el món dels dolors haig de
sostenir,
suporto l'insuportable, i el meu
cor
vol trencar-se dintre del cos.*

Du stolzes Herz! du hast es ja
gewollt!
Du wolltest glücklich sein,
unendlich glücklich,
Oder unendlich elend, stolzes
Herz,
Und jetzo bist du elend.

*Tu, cor ple de supèrbia, així ho
has volgut!
Tu volies ser feliç, infinitament
feliç,
o infinitament desventurat, cor
superbiós,
i ara ets infeliç.*

Ihr Bild, D. 957/9 – La teva imatge

Text de Heinrich Heine

Ich stand in dunkeln
Träumen,
Und starrt' ihr Bildnis an,
Und das geliebte Antlitz
Heimlich zu leben begann.

*Estava immers en obscures
vagueries
i mirava el seu retrat,
llavors el seu estimat rostre
prengué vida misteriosament.*

Um ihre Lippen zog sich
Ein Lächeln wunderbar,
Und wie von Wehmutstränen
Erglänzte ihr Augenpaar.

*En els seus llavis es dibuixà
un meravellós somriure
i, com de llàgrimes de melangia,
brillaren els seus ulls.*

Auch meine Tränen flossen
Mir von den Wangen herab—
Und ach, ich kann es nicht
glauben,
Daß ich dich verloren hab'!

*A mi també, les llàgrimes
em queien per les galtes...
i, ai las!, a penes em puc creure
que t'he perdut!*

Das Fischermädchen, D. 957/10 – La pescadora

Heinrich Heine

Du schönes Fischermädchen,
Treibe den Kahn ans Land;
Komm zu mir und setze dich
nieder,
Wir kosen Hand in Hand.

*Tu, bonica pescadora,
acosta la barca cap a terra;
vine aquí i seu al meu costat,
ens farem carícies agafats de la
mà.*

Leg' an mein Herz dein
Köpfchen,
Und fürchte dich nicht zu
sehr;
Vertraust du dich doch
sorglos
Täglich dem wilden Meer.

*Posa el teu petit cap tocant el
meu cor
i no tinguis tanta por;
car cada dia et confies
sens neguit a la mar brava.*

Mein Herz gleicht ganz dem
Meere,
Hat Sturm und Ebb' und
Flut,
Und manche schöne Perle
In seiner Tiefe ruht.

*El meu cor és ben bé com el mar,
té tempestes i marees,
i qualque preciosa perla
es troba a la seva fondària.*

Die Stadt, D. 957/11 – La ciutat

Text de Heinrich Heine

Am fernen Horizonte
Erscheint, wie ein Nebelbild,
Die Stadt mit ihren Türmen
In Abenddämmerung gehüllt.

*Lluny, a l'horitzó,
apareix, com una nebulosa,
la ciutat amb les seves torres,
embolcallada en el crepuscle.*

Ein feuchter Windzug kräuselt
Die graue Wasserbahn;
Mit traurigem Takte rudert
Der Schiffer in meinem Kahn.

*Una ventada humida encrespa
el gris canal d'aigua;
amb un ritme trist rema
el barquer a la meva barca.*

Die Sonne hebt sich noch
einmal
Leuchtend vom Boden
empor,
Und zeigt mir jene Stelle,
Wo ich das Liebste verlor.

*El sol surt un altre cop,
lluminós, s'enlaira des de terra
i em mostra aquell lloc,
on vaig perdre la meva
estimada.*

Am Meer, D. 957/12 – Vora el mar

Text de Heinrich Heine

Das Meer erglänzte weit
hinaus
Im letzten Abendscheine;
Wir saßen am einsamen
Fischerhaus,
Wir saßen stumm und alleine.

*El mar brillava lluny enllà
en la darrera llum del
capvespre;
a la solitària casa de pescadors
sèiem tots dos, muts i sols.*

Der Nebel stieg, das Wasser
schwoll,
Die Möwe flog hin und
wieder;
Aus deinen Augen liebevoll
Fielen die Tränen nieder.

*La boira s'alçà, l'aigua cresqué,
una gavina volava a l'entorn;
dels teus ulls plens d'amor
queien les llàgrimes.*

Ich sah sie fallen auf deine
Hand,
Und bin aufs Knie gesunken;
Ich hab' von deiner weißen
Hand
Die Tränen fortgetrunken.

*Jo les veia caure a la teva mà
i caigui de genolls;
de la teva blanca mà,
he begut les llàgrimes.*

Seit jener Stunde verzehrt sich
mein Leib,
Die Seele stirbt vor Sehnen;—
Mich hat das unglücksel'ge
Weib
Vergiftet mit ihren Tränen.

*Des d'aquell moment, el meu cos
es consumeix, l'ànima mor de
desig;
aquesta dona infortunada
m'ha enverinat amb les seves
llàgrimes.*

Der Doppelgänger, D. 957/13 – El doble

Text de Heinrich Heine

Still ist die Nacht, es ruhen
die Gassen,
In diesem Hause wohnte mein
Schatz;
Sie hat schon längst die Stadt
verlassen,
Doch steht noch das Haus auf
demselben Platz.

*La nit és calmada, els carrerons,
tranquils,
en aquesta casa vivia el meu
tresor;
ella fa temps que marxà de la
ciutat,
però la casa encara és al mateix
lloc.*

Da steht auch ein Mensch
und starrt in die Höhe,
Und ringt die Hände, vor
Schmerzensgewalt;
Mir graust es, wenn ich sein
Antlitz sehe—
Der Mond zeigt mir meine
eigne Gestalt.

*Hi ha també un home que mira
enlaire
i, de violent dolor, retorça les
mans;
m'horroritza quan veig el seu
rostre...
La lluna em mostra la meua
pròpia figura.*

Du Doppelgänger! du
bleicher Geselle!
Was äffst du nach mein
Liebesleid,
Das mich gequält auf dieser
Stelle,
So manche Nacht, in alter
Zeit?

*Tu, doble meu, tu pàl·lid
company!
Per què fas escarni de les penes
d'amor
que tantes nits em turmentaren
en aquest lloc, en temps passats?*

Die Taubenpost, D. 965A – El colom missatger

Text de Johann Gabriel Seidl

Ich hab' eine Brieftaub in
meinem Sold,
Die ist gar ergeben und treu,
Sie nimmt mir nie das Ziel zu
kurz,
Und fliegt auch nie vorbei.

*Tinc un colom missatger al meu
servei
que és devot i fidel,
de la seva destinació,
mai es queda a mig camí.*

Ich sende sie vieltausendmal
Auf Kundschaft täglich
hinaus,
Vorbei an manchem lieben
Ort,
Bis zu der Liebsten Haus.

*L'envio més de mil vegades,
cada dia, en vols d'exploració,
passant per molts llocs que
estimo,
fins a la casa de la meua
estimada.*

Dort schaut sie zum Fenster
heimlich hinein,
Belauscht ihren Blick und
Schritt,
Gibt meine Grüsse scherzend
ab
Und nimmt die ihren mit.

*Allà, ell mira d'amagat per la
finestra,
sotjant el seu esguard i els seus
passos,
li dona records de part meua
i s'enduu els que ella m'envia.*

Kein Briefchen brauch' ich zu
schreiben mehr,
Die Träne selbst geb' ich ihr:
O sie verträgt sie sicher nicht,
Gar eifrig dient sie mir.

*No em cal escriure cap més
carta,
li dono fins i tot les meves
llàgrimes.
Oh! No les porta de bon grat
però m'obeeix ben diligentment.*

Bei Tag, bei Nacht, im
Wachen, im Traum,
Ihr gilt das alles gleich:
Wenn sie nur wandern,
wandern kann,
Dann ist sie überreich!

*De dia, de nit, en vetlla, en
somni,
per a ell és el mateix,
quan ell pot viatjar, només
viatjar,
llavors se sent ubèrrim!*

Sie wird nicht müd', sie wird
nicht matt,
Der Weg ist stets ihr neu;
Sie braucht nicht Lockung,
braucht nicht Lohn,
Die Taub' ist so mir treu!

*No es cansa mai ni tampoc
flaqueja,
per a ell el camí és sempre nou;
no li calen incentius ni salari,
el colom m'és tan fidel!*

Drum heg' ich sie auch so
treu an der Brust,
Versichert des schönsten
Gewinns;
Sie heisst – die Sehnsucht!
Kennt ihr sie Die Botin treuen
Sinns.

*Per això el guardo tan
tendrament al meu cor,
segur dels millors beneficis:
el seu nom... l'anhel! El
coneixeu?
És el missatger dels esperits
fidels.*

Traduccions de Salvador Pila

També et pot interessar...

Petit Palau Cambra

Dimarts, 27.05.25 – 19.30 h

Petit Palau – Schubertíada Barcelona

Viena *fin-de-siècle*

Florian Störtz, *baríton*

Aleksandra Myslek, *piano*

F. Schubert: *Auflösung*, D. 807; *Der Einsame*, D. 800

R. Strauss: *Vom künftigen Leben*, op. 87/1

H. Wolf: *Das Ständchen*, IHW 7/4; *Sonne der Schlummerlosen*, IHW 8/3

E. W. Korngold: *Mond, so gehst du wieder auf*, op. 14/ 3

M. Schweikert: *Die Entschlafenen*

R. Strauss: *Im Sonnenschein*, op. 87/4

J. Marx: *Der Ton*, IJM 21

A. Mahler: *Einsamer Gang*

J. Müller-Herrmann: *Wie eine Vollmondnacht*, op. 20/4

A. Webern: *Heimgang in der Frühe*, IAW 7/8

F. Schubert: *Fischers Liebesglück*, D 933

G. Mahler: *Erinnerung*, núm. 2, de *Lieder und Gesänge aus der Jugendzeit*, vol. 1; *Ich atmet' einen linden Duft*, núm. 2 o *Ich bin der Welt abhanden gekommen*, núm. 3, de *Rückert Lieder*

Preu: 15 €

Mecenes d'Honor

Mecenes Protectors

Mecenes col·laboradors

Mitjans Col·laboradors

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Antiques Caixes Catalanes - BBVA – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadris – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – María José Lavin Guitart – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Professor Rafael I. Barraquer Compte – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimenó – Juan Manuel Soler Pujol – Joan Uriach Marsal – Manel Vallet Garriga

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Zacaries Benamiar – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

